

de efterfølgende Konger; det kan der ingen Tvivl være om, naar de kun faae fuldstændig Betaling derfor, og skulde det træffe sig, at En eller Anden ikke vilde af med den, saa maatte der derfor være Grunde tilstede, som vare saa langt overveieende, at Penge ikke kunde opveie dem. Der kan saaledes være flere Grunde tilstede, hvorfor en Gier ikke vil see nogen Jagtbetjent paa sin Jord; jeg taalte dem ikke, naar det kunde undgaaes, og jeg er overbevist om, at Mange i saa Henseende dele Ansuelser med mig. Jeg troer, at man ikke vil kunne negte, at der kan være Grunde tilstede, som gjøre, at man ikke vil have dem paa sin Grund; man ønsker dog at have sine Dyr i Fred, og sin Eed i Ro og ligeledes sit Græs, der ikke saa sjældent bliver nedtrampet. Man siger da vel: klag, tag et Skjøn derover, saa skulle vi nok betale, men det lader sig ikke saa let gjøre at afgive et saadant Skjøn. Der kan være Mange, der ikke taale nogen Fremmed paa deres Jorder, hverken Personer eller Hunde, som de føre med sig; det kan jo være en Særhed af dem, men i saa Fald skylder man dog at respectere, at de maa have deres fri Billie, og at den, der eier en Eiendom, dog maa være Herre over den. Naar Loven udtrykkelig siger, at Enhver kan faae Jagtret, saa veed jeg ikke, hvorfor der netop ved Statens Eiendomme skal gjøres en Afvigelse deraf. Det strider imod, det er at bryde den Lov, vi have kæmpet for, og som endelig er blevet sat igjennem her i næstforrige Aar. Nu forlanger man, at vi skulle rokke ved Grundlaget for den, fordi en Jagtbetjent finder for godt at indstille til Regjeringen, at det er absolut nødvendigt, at Jagten forbeholdes paa den Eiendoms Jorder, der nu skal sælges, thi ellers duer Bildtbanen ikke. Hvorledes kunne de bevise deres Paaastand, eller hvorledes skulle vi bevise det Modsatte, naar vi ikke blive troet paa vort Ord. Der er dog mere Grund til at troe os, som ere uinteresserede i Sagen, end til at troe de Andre, som det har Interesse for. Jeg har ikke, som den arede Landsthingsmand for Fyen (Bardensfeth) anfarte, sagt, at det var en betydelig Indtægt for Jagermesteren; jeg har sagt, at der vilde være en større Mark, et større Spillerum for

ham til at udfolde sin Virksomhed paa, og at, hvis der var Faldevildt der, vilde det blive en forøget Indtægt for ham; han kan kun faae Indtægt deraf, men Bildtbanen vinder Intet derved, derom er jeg overbevist, og derfor skal man ikke rokke ved det Bestaaende og etablere et saadant Princip.

Finantsministeren: Jeg maa gjentage, at Sagen er uden al pecuniær Interesse for nogen Embedsmand, og jeg veed ikke, hvorfor der skal fastes en saadan Skygge paa de vedkommende Embedsmænd, at deres Erklæringer skulde i mindste Maade lade sig influere af saadanne Hensyn, som ikke have været tilstede. Det er overhovedet eiendommeligt, forekommer det mig, at man ikke er tilfreds med Finantsministeriets Sagkyndige. Man kalder dem „saakaldte Sagkyndige,“ — derimod kalder man ikke sig selv saakaldte Sagkyndige, men Finantsministeriets Embedsmænd, som det maa henvende sig til om Dplysninger, dem kalder man kun „saakaldte Sagkyndige;“ og uagtet man ikke respecterer dem som Sagkyndige og ikke vil høre Noget om, hvad de sige, vil man dog have Lov til at tillægge dem Motiver, som de hverken have eller kunne have, og dernæst, i Genhold til disse præsumerede men urigtige Motiver, at angribe det Resultat, som Regjeringen er kommen til. Det kalder jeg ulogisk, og jeg troer ikke, at det kan udøve nogen Indflydelse her, at man discuterer paa denne Maade. Jeg er ikke i det Tilfælde som den arede Landsthingsmand, da jeg ikke er Jæger, at kunne udtale en Mening om Jagten paa Faurholm ved selv at have traadt paa dens Grund, som han siger; jeg har desuden ikke Tid til at gaae omkring og træde paa de forskellige Grunde for at faae en Mening om Jagten er af Bigtighed eller ikke; men jeg har gjort, hvad min Stilling anviser mig, idet jeg har henvendt mig om dette Punkt til de Sagkyndige, som ere betalte og ere Statens lønede Betjente, for at de skulle kunne meddele alle de Dplysninger og give alle de Underretninger, som behøves, ogsaa for at Rigsdagen kan bedømme dette Forhold fuldstændigt. Jeg huffer virkelig ikke, om de Betænkninger og Erklæringer, der i denne Henseende ere indhente, have været meddeelte